

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 22 september 2022 *

”Begäran om förhandsavgörande – Förordning (EU) nr 604/2013 – Fastställande av vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd – Artiklarna 27 och 29 – Överföring av den berörda personen till den medlemsstat som är ansvarig för att pröva hans eller hennes ansökan – Avbruten överföring till följd av covid-19-pandemin – Omöjlighet att genomföra överföringen – Domstolsskydd – Konsekvenser för överföringsfristen”

I de förenade målen C-245/21 och C-248/21,

angående två beslut att begära förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, från Bundesverwaltungsgericht (Federala högsta förvaltningsdomstolen, Tyskland), av den 26 januari 2021 vilka inkom till domstolen den 19 april 2021, i målen

Bundesrepublik Deutschland

mot

MA (C-245/21),

PB (C-245/21),

LE (C-248/21),

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Arabadjiev, domstolens vice ordförande L. Bay Larsen (referent), tillika tillförordnad ordförande på första avdelningen, samt domarna I. Ziemele, P.G. Xuereb och A. Kumin,

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitiesekreterare: handläggaren R. Stefanova-Kamisheva,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 9 mars 2022,

* Rättegångsspråk: tyska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- MA och PB, genom A. Petzold, Rechtsanwalt,
- Tysklands regering, genom J. Möller och R. Kanitz, båda i egenskap av ombud,
- Schweiz regering, genom S. Lauper, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom A. Azéma och G. von Rintelen, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 2 juni 2022 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Respektive begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 27.4 och artikel 29.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31) (nedan kallad Dublin III-förordningen).
- 2 Respektive begäran om förhandsavgörande har framställts i mål mellan, å ena sidan, Bundesrepublik Deutschland (Förbundsrepubliken Tyskland) och, å andra sidan, MA och PB (mål C-245/21) samt LE (mål C-248/21). Målen rör beslut som fattats av Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Federala migrations- och flyktingmyndigheten, Tyskland) (nedan kallad myndigheten), att avvisa nämnda personers asylansökningar med motiveringen att det saknas skäl som talar emot ett avlägsnande, förordna om att återföra dem till Italien samt påföra dem ett inrese- och vistelseförbud.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 I skälen 4 och 5 i Dublin III-förordningen anges följande:
 - ”(4) I slutsatserna från [Europeiska rådets särskilda möte i] Tammerfors [den 15 och 16 oktober 1999] förklarades också att [det gemensamma europeiska asylsystemet] på kort sikt bör omfatta ett tydligt och praktiskt genomförbart sätt att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan.
 - (5) En sådan metod bör bygga på objektiva kriterier, som är rättvisa för både medlemsstaterna och de berörda personerna. Den bör särskilt göra det möjligt att snabbt fastställa ansvarig medlemsstat, för att garantera faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd och inte äventyra målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt.”

4 I artikel 27.3 och 27.4 i förordningen föreskrivs följande:

”3. Vad gäller överklagande av eller ansökan om omprövning av beslut om överföring ska medlemsstaterna i sin nationella rätt föreskriva att

- a) överklagandet eller omprövningen innebär att den berörda personen ska ha rätt att stanna kvar i den berörda medlemsstaten i väntan på resultatet av överklagandet eller omprövningen,
- b) överföringen avbryts automatiskt och avbrytandet upphör efter en viss skälig tidsperiod, under vilken en domstol efter noggrann och minutiös kontroll av begäran ska ha beslutat huruvida suspensiv verkan med anledning av ett överklagande eller en begäran om omprövning ska beviljas, eller
- c) den berörda personen har möjlighet att inom en skälig tidsperiod begära att en domstol avbryter verkställigheten av överföringsbeslutet i väntan på resultatet av överklagandet eller omprövningen. Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns ett effektivt rättsmedel genom att avbryta verkställigheten av överföringen till dess att ett beslut har fattats om den första begäran om uppskov. Ett beslut om huruvida verkställandet av överföringsbeslutet ska avbrytas ska fattas inom en skälig tidsperiod, och samtidigt medge en noggrann och minutiös kontroll av begäran om uppskov. Ett beslut om att inte avbryta verkställigheten av överföringsbeslutet ska vara motiverat.

4. Medlemsstaterna får föreskriva att de behöriga myndigheterna på eget initiativ får besluta att avbryta verkställigheten av överföringsbeslutet i väntan på utfallet av överklagandet eller omprövningen.”

5 Artikel 28.3 tredje stycket i förordningen har följande lydelse:

”Om en person hålls i förvar enligt denna artikel ska överföringen av denna person från den anmodande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten verkställas så snart det är praktiskt möjligt, och senast inom sex veckor från det att en annan medlemsstats framställan om övertagande eller återtagande av den berörda personen godtogs implicit eller explicit eller från den tidpunkt då överklagandet eller omprövningen inte längre har suspensiv verkan i enlighet med artikel 27.3.”

6 Artikel 29.1 och 29.2 i samma förordning har följande lydelse:

”1. Överföringen av sökanden ... från den anmodande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten ska verkställas i enlighet med den anmodande medlemsstatens nationella rätt ... så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att framställan från en annan medlemsstat om övertagande eller återtagande av den berörda personen godtogs eller det slutliga beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades i enlighet med artikel 27.3.

...

2. Om överföringen inte görs inom tidsfristen på sex månader ska den ansvariga medlemsstaten befrias från sin skyldighet att överta eller återta den berörda personen, varpå ansvaret övergår på den anmodande medlemsstaten. Denna tidsfrist får förlängas till högst ett år om överföringen inte kunnat utföras på grund av att den berörda personen varit frihetsberövad, eller till högst 18 månader om den berörda personen håller sig undan.”

Tysk rätt

- 7 I 80 § punkt 4 i Verwaltungsgerichtsordnung (förordning om förvaltningsdomstolar) föreskrivs att den myndighet som har meddelat förvaltningsbeslutet i vissa fall får bevilja uppskov med verkställigheten av beslutet, såvida inte annat föreskrivs i federal lagstiftning.

Målen vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

Mål C-245/21

- 8 I november 2019 ansökte MA och PB om asyl i Tyskland.
- 9 En sökning i Eurodacsystemet visade att MA och PB hade rest in olagligen i Republiken Italien och där registrerats som sökande av internationellt skydd. Myndigheten begärde därför den 19 november 2019 att de italienska myndigheterna skulle överta MA och PB med stöd av Dublin III-förordningen.
- 10 De italienska myndigheterna besvarade inte denna framställan om övertagande.
- 11 Myndigheten avvisade, genom beslut av den 22 januari 2020, asylansökningarna, konstaterade att det saknades skäl som talade emot ett avlägsnande, förordnade om att MA och PB skulle återföras till Italien samt meddelade dem inrese- och vistelseförbud.
- 12 Den 1 februari 2020 överklagade MA och PB myndighetens beslut till behörig Verwaltungsgericht (förvaltningsdomstol, Tyskland). PB:s överklagande innehöll även en begäran om att verkställigheten av nämnda beslut skulle avbrytas. Denna begäran avslogs den 11 februari 2020.
- 13 Den 8 april 2020 beslutade myndigheten att tills vidare avbryta verkställigheten av avlägsnandebeslutet med tillämpning av 80 § punkt 4 i förordningen om förvaltningsdomstolar och artikel 27.4 i Dublin III-förordningen, med motiveringen att det med hänsyn till utvecklingen av covid-19-pandemin var omöjligt att verkställa överföringen av MA och PB.
- 14 Genom avgörande av den 14 augusti 2020 upphävde den Verwaltungsgericht (förvaltningsdomstol) vid vilken ärendet anhängiggjorts myndighetens beslut av den 22 januari 2020 med motiveringen att Republiken Italien visserligen hade haft ansvaret för att pröva MA och PB:s asylansökningar men att detta ansvar hade överförts på Förbundsrepubliken Tyskland. Skälet till det var att fristen för överföring enligt artikel 29.1 i Dublin III-förordningen hade löpt ut, eftersom myndighetens beslut av den 8 april 2020 inte hade avbrutit denna frist.
- 15 Förbundsrepubliken Tyskland överklagade avgörandet av den 14 augusti 2020 till Bundesverwaltungsgericht (Federala högsta förvaltningsdomstolen, Tyskland).

Mål C-248/21

- 16 I augusti 2019 ansökte LE om asyl i Tyskland.

- 17 En sökning i Eurodacsystemet visade att LE, den 7 juni 2017, hade lämnat in en ansökan om internationellt skydd i Italien. Myndigheten anmodade därför de italienska myndigheterna att återta LE med stöd av Dublin III-förordningen.
- 18 De italienska myndigheterna godtog framställan om återtagande.
- 19 Myndigheten avvisade LE:s asylansökan, konstaterade att det saknades skäl som talade emot ett avlägsnande, förordnade om att LE skulle återföras till Italien och meddelade honom inrese- och uppehållsförbud.
- 20 Den 11 september 2020 överklagade LE myndighetens beslut till behörig Verwaltungsgericht (förvaltningsdomstol). LE:s överklagande innehöll även en begäran om att verkställigheten av nämnda beslut skulle avbrytas. Denna begäran avslogs den 1 oktober 2019.
- 21 Genom skrivelse av den 24 februari 2020 underrättade de italienska myndigheterna de tyska myndigheterna om att överföringar till och från Italien med stöd av Dublin III-förordningen inte längre skulle ske på grund av covid-19-pandemin.
- 22 Den 25 mars 2020 beslutade myndigheten att tills vidare avbryta verkställigheten av avlägsnandebeslutet med tillämpning av 80 § punkt 4 i förordningen om förvaltningsdomstolar och artikel 27.4 i Dublin III-förordningen, med motiveringen att det med hänsyn till utvecklingen av covid-19-pandemin inte gick att verkställa överföringen av LE.
- 23 Efter att den 4 maj 2020 ha avslagit en andra begäran om att verkställigheten av beslutet om överföring som fattats med avseende på LE skulle avbrytas, upphävde Verwaltungsgericht (förvaltningsdomstol), vid vilken ärendet anhängiggjorts, detta beslut den 10 juni 2020, med en motivering motsvarande den som anges i punkt 14 i förevarande dom.
- 24 Förbundsrepubliken Tyskland överklagade avgörandet av den 10 juni 2020 till Bundesverwaltungsgericht (Federala högsta förvaltningsdomstolen, Tyskland).

Överväganden som är gemensamma för de två målen

- 25 Den hänskjutande domstolen anser att de överklaganden den har att pröva ska bifallas om det visas, för det första, att ett avbrott i verkställigheten av ett överföringsbeslut av det skälet att överföringen är praktiskt omöjlig att genomföra på grund av covid-19-pandemin omfattas av tillämpningsområdet för artikel 27.4 i Dublin III-förordningen, för det andra, att ett sådant avbrott kan medföra att den frist för överföring som föreskrivs i artikel 29.1 i förordningen avbryts och, slutligen, att ett avbrott i denna frist medges även om en domstol tidigare har avslagit en begäran om att verkställigheten av det aktuella överföringsbeslutet ska avbrytas.
- 26 Den hänskjutande domstolen anser att artikel 27.4 i Dublin III-förordningen – för det fall att denna bestämmelse ska anses medföra att avbrott i verkställigheten av ett överföringsbeslut endast kan beviljas om beslutet har överklagats – skulle kunna vara tillämplig i en situation såsom den som är i fråga i det nationella målet, där ett överklagande av överföringsbeslutet är under prövning och där det faktum att överföringen omöjligen kan verkställas, enligt tysk rätt, kan ge upphov till tvivel om beslutets lagenlighet. Hänsyn ska emellertid tas till syftena med denna förordning och till de berörda personernas och den aktuella medlemsstatens respektive intressen, för att hitta en lämplig avvägning under rådande hälsoläge till följd av covid-19-pandemin.

27 Mot denna bakgrund beslutade Bundesverwaltungsgericht (Federala högsta förvaltningsdomstolen, Tyskland) att vilandeförklara målen och ställa följande frågor till EU-domstolen, vilka frågor är formulerade på samma sätt i de förenade målen C-245/21 och C-248/21:

- ”1) Ska artikel 27.4 i Dublin III-förordningen tolkas så, att dess tillämpningsområde omfattar den omständigheten att en myndighet beslutar att tills vidare avbryta verkställigheten av ett överföringsbeslut, endast av det skälet att det på grund av covid-19-pandemin (för tillfället) är faktiskt omöjligt att verkställa överföringar?
- 2) För det fall att fråga 1 besvaras jakande, medför ett sådant beslut om avbrytande av verkställigheten att också överföringsfristen enligt artikel 29.1 i Dublin III-förordningen avbryts?
- 3) För det fall att fråga 2 ska besvaras jakande, gäller detta också när en domstol, innan covid-19-pandemin bröt ut, lämnat avslag på den skyddsökandens ansökan, enligt artikel 27.3 c i Dublin III-förordningen, om uppskov med verkställigheten av överföringsbeslutet till dess att målet om överklagande avgjorts?”

Förfarandet vid EU-domstolen

- 28 Genom beslut av EU-domstolens ordförande av den 7 juni 2021 förenades målen med avseende på det skriftliga och det muntliga förfarandet samt domen.
- 29 Den hänskjutande domstolen har vidare begärt att EU-domstolen ska handlägga respektive begäran om förhandsavgörande skyndsamt i enlighet med artikel 105.1 i EU-domstolens rättegångsregler.
- 30 Till stöd för sin begäran har den hänskjutande domstolen påpekat att flera medlemsstater har nekat att verkställa överföringar på grund av covid-19-pandemin varför myndigheten mellan mars och juni 2020 fattade beslut om uppskov i 20 000 ärenden, varav 9 303 var anhängiga vid domstol.
- 31 I artikel 105.1 i rättegångsreglerna föreskrivs att EU-domstolens ordförande, på ansökan av den hänskjutande domstolen eller i undantagsfall på eget initiativ, efter att ha hört referenten och generaladvokaten, får besluta att ett mål om förhandsavgörande ska handläggas skyndsamt, när det är av sådan beskaffenhet att det måste avgöras utan dröjsmål.
- 32 I förevarande fall beslutade EU-domstolens ordförande den 7 juni 2021, efter att ha hört referenten och generaladvokaten, att det saknades anledning att bifalla den ansökan om skyndsamt handläggning som avses ovan i punkt 29.
- 33 Det ska erinras om att skyndsamt handläggning av ett mål utgör ett processrättsligt instrument som är avsett att hantera synnerligen brådskande fall (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 mars 2022, Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (Heltäckande sjukförsäkring), C-247/20, EU:C:2022:177, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

- 34 Det förhållandet att ett stort antal personer eller rättsliga situationer kan komma att påverkas av de frågor som ställs kan inte i sig anses utgöra ett synnerligt skäl som kan föranleda en skyndsam handläggning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 april 2022, Caruter, C-642/20, EU:C:2022:308, punkt 22 och där angiven rättspraxis).
- 35 Det faktum, som den hänskjutande domstolen har framhållit, att många sökande av internationellt skydd har försatts i en situation som är jämförbar med den som sökandena i det nationella målet befinner sig i, motiverar således inte i sig en skyndsam handläggning.
- 36 Sådan handläggning har visserligen kunnat inledas, i en särskilt krisartad situation, för att så fort som möjligt skingra tvivel som kan inverka negativt på det europeiska asylsystemet (se, för ett liknande resonemang, beslut av domstolens ordförande av den 15 februari 2017, Jafari, C-646/16, ej publicerat, EU:C:2017:138, punkt 15, och av den 15 februari 2017, Mengesteab, C-670/16, ej publicerat, EU:C:2017:120, punkt 16), men det framgår inte av de uppgifter som den hänskjutande domstolen har inkommit med att detta systems funktion kan komma att allvarligt äventyras i väntan på EU-domstolens svar på de frågor som ställts.

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första och den andra frågan

- 37 Den hänskjutande domstolen har ställt den första och den andra frågan i målen C-245/21 och C-248/21, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 27.4 och artikel 29.1 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den frist för överföring som föreskrivs i sistnämnda bestämmelse avbryts när de behöriga myndigheterna i en medlemsstat, med stöd av nämnda artikel 27.4, fattar ett beslut att tills vidare avbryta verkställigheten av ett överföringsbeslut, med motiveringen att det är praktiskt omöjligt att verkställa överföringen på grund av covid-19-pandemin.
- 38 I artikel 29.1 i Dublin-III-förordningen föreskrivs att överföringen av den berörda personen ska verkställas så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att framställa från en annan medlemsstat om övertagande eller återtagande av den berörda personen godtogs eller det slutliga beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades i enlighet med artikel 27.3 i denna förordning.
- 39 I artikel 29.2 i nämnda förordning anges att om överföringen inte sker inom denna sexmånadersfrist, ska den medlemsstat som ska handlägga ansökan om internationellt skydd befrias från sin skyldighet att överta eller återta den berörda personen, varvid ansvaret ska övergå på den anmodande medlemsstaten.
- 40 Även om det av dessa bestämmelser framgår att unionslagstiftaren har avsett att främja en snabb verkställighet av beslut om överföring, kan verkställigheten emellertid i vissa fall avbrytas.
- 41 Enligt artikel 27.3 i Dublin III-förordningen krävs således att medlemsstaterna ger berörda personer tillgång till ett rättsmedel som kan leda till att verkställigheten av det överföringsbeslut som riktats mot dem avbryts.

- 42 Enligt denna bestämmelse ska medlemsstaterna föreskriva antingen, för det första, att överklagandet av överföringsbeslutet innebär att den berörda personen ska ha rätt att stanna kvar i den medlemsstat som har fattat beslutet i väntan på resultatet av överklagandet, eller, för det andra, att överföringen till följd av ett överklagande av överföringsbeslutet automatiskt avbryts under en skäligen tidsperiod, under vilken en domstol ska avgöra om överklagandet ska ha suspensiv verkan, eller, för det tredje, att den berörda personen har möjlighet att ansöka om att verkställigheten av överföringsbeslutet ska avbrytas i väntan på resultatet av överklagandet av detta beslut.
- 43 Vidare föreskrivs i artikel 27.4 i Dublin III-förordningen att medlemsstaterna får föreskriva att de berörda myndigheterna på eget initiativ får besluta att avbryta verkställigheten av överföringsbeslutet i väntan på resultatet av överklagandet.
- 44 För det fall att verkställigheten av överföringsbeslutet avbryts med tillämpning av artikel 27.3 i förordningen, föreskrivs i artikel 29.1 i förordningen att fristen för överföring inte börjar löpa från och med den dag då framställan om övertagande eller återtagande godtogs, utan undantagsvis från och med den dag då det slutliga beslutet i fråga om överklagande av överföringsbeslutet fattades.
- 45 Även om artikel 29.1 i Dublin III-förordningen inte direkt hänvisar till det fall som avses i artikel 27.4 i denna förordning, där verkställigheten av överföringsbeslutet avbryts på grund av ett beslut fattat av den behöriga myndigheten, framgår det emellertid av EU-domstolens praxis att dessa bestämmelser – på grund av den snarlika ordalydelsen i artikel 28.3 tredje stycket och artikel 29.1 första stycket i nämnda förordning och det faktum att båda dessa bestämmelser har till syfte att bestämma den period under vilken överföringen måste verkställas – ska tolkas på samma sätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 september 2017, *Khair Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, punkt 70).
- 46 Under dessa omständigheter ska det erinras om att EU-domstolen redan har slagit fast, vad gäller artikel 28.3 tredje stycket i Dublin III-förordningen, att uppskjutandet av tidpunkten för när fristen för överföring börjar löpa, för det fall att den suspensiva verkan beviljas i enlighet med artikel 27.3 i denna förordning, förklaras av att så länge som ett överklagande av ett beslut om överföring har suspensiv verkan, är det per definition omöjligt att verkställa överföringen, vilket är skälet till att fristen för att genomföra överföringen i sådant fall endast kan börja löpa när det i princip är överenskommet att överföringen kommer att genomföras och det endast återstår att lösa hur denna närmare ska gå till, det vill säga från den dag då den suspensiva verkan upphörde (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 september 2017, *Khair Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, punkt 55).
- 47 När verkställigheten av ett överföringsbeslut avbryts i väntan på resultatet av överklagandet på grundval av ett beslut fattat av den behöriga myndigheten med stöd av artikel 27.4 i Dublin III-förordningen, befinner sig den person som berörs av beslutet i en situation som är helt jämförbar med den situation en person befinner sig i vars överklagande har suspensiv verkan enligt lag eller ett domstolsavgörande, med tillämpning av artikel 27.3 i denna förordning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 september 2017, *Khair Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, punkt 68).
- 48 En tolkning av artikel 29.1 i Dublin III-förordningen som innebär att när den behöriga myndigheten använder sig av den möjlighet som föreskrivs i artikel 27.4 i förordningen, så ska fristen för överföring ändå räknas från den dag då framställan om övertagande eller återtagande

godtogs skulle dessutom i stor utsträckning frånta bestämmelsen dess ändamålsenliga verkan, eftersom den inte skulle kunna användas utan att riskera att hindra verkställandet av överföringsbeslutet inom de tidsfrister som föreskrivs i nämnda förordning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 september 2017, *Khair Amayry*, C-60/16, EU:C:2017:675, punkt 71).

- 49 Artikel 29.1 i Dublin III-förordningen ska således, i likhet med artikel 28.3 tredje stycket i samma förordning, tolkas så, att när ett överklagande av ett överföringsbeslut har suspensiv verkan i enlighet med artikel 27.4 i förordningen, börjar fristen för överföringen löpa från och med det slutliga beslutet i fråga om detta överklagande, vilket innebär att överföringsbeslutet ska verkställas senast sex månader efter det att det slutliga beslutet i fråga om detta överklagande har fattats.
- 50 En sådan lösning kan emellertid endast tillämpas om beslutet att avbryta verkställigheten av överföringsbeslutet har fattats av de behöriga myndigheterna inom räckvidden för artikel 27.4 i Dublin III-förordningen.
- 51 För att fastställa denna räckvidd ska bestämmelsens lydelse beaktas, det sammanhang i vilket bestämmelsen ingår och de mål som eftersträvas med den lagstiftning som den ingår i (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 mars 2022, *Autoriteit Persoonsgegevens*, C-245/20, EU:C:2022:216, punkt 28 och där angiven rättspraxis).
- 52 Såsom generaladvokaten påpekade i punkterna 50 och 51 i sitt förslag till avgörande, ska det för det första understrykas att det följer av själva lydelsen i artikel 27.4 i Dublin III-förordningen att tillämpningen av denna bestämmelse har ett nära samband med den berörda personens överklagande av överföringsbeslutet, eftersom beslutet att avbryta verkliga fattas av dessa myndigheter ”i avvaktan på utfallet av överklagandet”.
- 53 Vad för det andra gäller det sammanhang som artikel 27.4 i förordningen ingår i, kan det konstateras att denna bestämmelse ingår i avdelning IV kapitel VI, vilken avdelning har rubriken ”Rättssäkerhetsgarantier”.
- 54 Bestämmelsen ingår dessutom i en artikel med rubriken ”Rättsmedel” och följer på ett stycke som avser den suspensiva verkan av ett överklagande av överföringsbeslutet, vilket stycke den kompletterar genom att ge medlemsstaterna rätt att föreskriva att de behöriga myndigheterna får avbryta verkställigheten av överföringsbeslutet när detta avbrott till följd av överklagandet inte följer av vare sig lag eller ett domstolsavgörande.
- 55 Såsom har påpekats i punkt 49 i förevarande dom följer det av det samband som fastställts föreligga mellan artikel 27.4 i Dublin III-förordningen och artikel 29.1 i samma förordning att den suspensiva verkan som på så sätt beviljats med nödvändighet upphör när det slutliga beslutet i fråga om överklagandet av överföringsbeslutet fattats, eftersom denna artikel 29.1 inte innehåller några bestämmelser som reglerar beräkningen av fristen för överföring för det fall att de behöriga myndigheterna häver beslutet att avbryta verkställigheten av ett överföringsbeslut före eller efter utfallet av överklagandet av beslutet om överföring.
- 56 För det tredje framgår det av skälen 4 och 5 i Dublin III-förordningen att denna förordning har till syfte att inrätta en tydlig och praktiskt genomförbar metod – byggd på objektiva kriterier, som är rättvisa för både medlemsstaterna och de berörda personerna – för att snabbt fastställa vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd för att garantera

faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd och inte äventyra målet att behandla ansökningar om internationellt skydd skyndsamt (dom av den 19 mars 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punkt 58).

- 57 För att uppnå detta mål med skyndsamhet har unionslagstiftaren strukturerat förfarandena för övertagande och återtagande enligt Dublin III-förordningen genom en rad tvingande tidsfrister som syftar till att säkerställa att dessa förfaranden genomförs utan oskäligt dröjsmål (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 november 2018, X och X, C-47/17 och C-48/17, EU:C:2018:900, punkt 69 och där angiven rättspraxis).
- 58 Den frist på sex månader som är fastställd i artikel 29.1 i Dublin III-förordningen syftar i synnerhet till att säkerställa att den berörda personen verkligen överförs så snabbt som möjligt till den medlemsstat som är ansvarig för att pröva personens ansökan om internationellt skydd, samtidigt som den – med hänsyn till de praktiska och organisatoriska svårigheter som är förknippade med genomförandet av överföringen av personen – ger de båda berörda medlemsstaterna tillräckligt med tid att samråda härom och särskilt för den anmodande medlemsstaten att bestämma hur genomförandet av överföringen närmare ska gå till (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 mars 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punkt 59).
- 59 Med hänsyn till den preskriptionsavbrytande verkan som ett avbrott i verkställigheten av ett överföringsbeslut med stöd av artikel 27.4 i denna förordning får för överföringsfristen, såsom angetts i punkt 49 i förevarande dom, skulle en tolkning av denna bestämmelse som innebär att medlemsstaterna får låta de behöriga myndigheterna avbryta verkställigheten av överföringsbeslut på grund av skäl som saknar direkt samband med det rättsliga skyddet för den berörda personen riskera att frånta den tidsfrist för överföring som föreskrivs i artikel 29.1 i nämnda förordning all verkan, att ändra ansvarsfördelningen mellan medlemsstaterna enligt Dublin III-förordningen och varaktigt förlänga handläggningen av ansökningar om internationellt skydd.
- 60 Det ska emellertid även erinras om att unionslagstiftaren inte har haft för avsikt att offra de berörda personernas domstolsskydd för att tillgodose kravet på en skyndsamt handläggning av ansökningar om internationellt skydd, utan har tvärtom i väsentlig grad utvecklat dessa personers rättssäkerhetsgarantier inom ramen för det system för att fastställa ansvarig medlemsstat som unionslagstiftaren har utarbetat (Dublinsystemet) (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punkt 57).
- 61 De behöriga myndigheterna kan således endast avbryta verkställigheten av ett överföringsbeslut, i enlighet med artikel 27.4 i Dublin III-förordningen, när omständigheterna kring verkställigheten innebär att den berörda personen, för att säkerställa att vederbörande ges ett effektivt domstolsskydd, måste tillåtas att stanna kvar i den medlemsstat som har fattat nämnda beslut fram till dess att ett slutligt beslut meddelas i fråga om detta överklagande.
- 62 Av detta följer att ett beslut att tills vidare avbryta verkställigheten av ett överföringsbeslut med motiveringen att det inte kan verkställas på grund av covid-19-pandemin, inte kan anses kunna antas med stöd av artikel 27.4 i Dublin III-förordningen, i den mån denna motivering inte har någon direkt koppling till den berörda personens rättsliga skydd.
- 63 Denna slutsats påverkas inte av att det, såsom den hänskjutande domstolen och den tyska regeringen har framhållit, följer av tysk rätt att det faktum att ett överföringsbeslut inte kan verkställas innebär att beslutet är rättsstridigt.

- 64 Den omständigheten att ett beslut om att avbryta verkställigheten av ett överföringsbeslut kan återkallas innebär nämligen att detta beslut inte kan anses ha fattats i avvaktan på utfallet av överklagandet av överföringsbeslutet och i syfte att garantera den berörda personen rättsligt skydd, eftersom det inte kan uteslutas att beslutet att avbryta överföringen återkallas innan överklagandet har avgjorts.
- 65 Det ska vidare understrykas att unionslagstiftaren inte har ansett att det faktum att det är praktiskt omöjligt att verkställa ett överföringsbeslut ska anses motivera att den tidsfrist för överföring som föreskrivs i artikel 29.1 i Dublin III-förordningen avbryts eller tillfälligt upphör att löpa.
- 66 Unionslagstiftaren har nämligen inte infört någon allmän bestämmelse i denna förordning som föreskriver ett sådant avbrott eller tillfälligt upphörande av löptiden.
- 67 Dessutom, när det gäller vissa ständigt återkommande fall där överföringsbeslutet omöjligen kan verkställas, har unionslagstiftaren i artikel 29.2 i nämnda förordning begränsat sig till att föreskriva att överföringsfristen får förlängas till högst ett år om överföringen inte kunnat utföras på grund av att den berörda personen varit frihetsberövad, eller till högst arton månader om den berörda personen håller sig undan.
- 68 Förutom att det i denna bestämmelse inte föreskrivs att tidsfristen för överföring ska avbrytas eller skjutas upp utan förlängas, bör det erinras om att denna förlängning utgör ett undantag och därför ska tolkas restriktivt, vilket utesluter att den tillämpas analogt i andra fall där det är omöjligt att verkställa beslutet om överföring (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 mars 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218, punkt 60, och dom av den 31 mars 2022, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl m.fl. (Placering av en asylsökande på ett psykiatriskt sjukhus), C-231/21, EU:C:2022:237, punkterna 54 och 56).
- 69 Domstolen har dessutom slagit fast att överföringsfristen på sex månader i artikel 29.1 i Dublin III-förordningen skulle tillämpas i situationer där den berörda personen inte kunde överföras på grund av sitt hälsotillstånd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 februari 2017, C.K. m.fl., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, punkt 89), eller där vederbörande tvångsplacerats på den psykiatriska avdelningen på ett sjukhus (se, för ett liknande resonemang, dom av den 31 mars 2022, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl m.fl. (Placering av en asylsökande på ett psykiatriskt sjukhus), C-231/21, EU:C:2022:237, punkt 62).
- 70 De behöriga myndigheterna kan således inte med framgång hänvisa till bestämmelser som, enligt nationell rätt, är tillämpliga när det är praktiskt omöjligt att verkställa ett beslut om överföring för att motivera tillämpningen av artikel 27.4 i Dublin III-förordningen och därigenom förhindra tillämpningen av den frist för överföring som föreskrivs i artikel 29.1 i förordningen och som införts i syfte att säkerställa en skyndsam handläggning av ansökningar om internationellt skydd.
- 71 Av det anförda följer att den första och den andra frågan i de förenade målen C-245/21 och C-248/21, ska besvaras enligt följande. Artikel 27.4 och artikel 29.1 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den frist för överföring som föreskrivs i sistnämnda bestämmelse inte avbryts när de behöriga myndigheterna i en medlemsstat, med stöd av nämnda artikel 27.4, fattar ett beslut att tills vidare avbryta verkställigheten av ett överföringsbeslut, med motiveringen att det är praktiskt omöjligt att verkställa ett överföringsbeslut på grund av covid-19-pandemin.

Den tredje frågan i respektive mål

- 72 Mot bakgrund av svaret på den första och den andra frågan i de förenade målen C-245/21 och C-248/21 saknas det anledning att besvara den tredje frågan i dessa mål, eftersom den hänskjutande domstolen ställt dessa frågor för det fall att den första och den andra frågan i respektive mål hade besvarats jakande.

Rättegångskostnader

- 73 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Artikel 27.4 och artikel 29.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat

ska tolkas så,

att den frist för överföring som föreskrivs i sistnämnda bestämmelse inte avbryts när de behöriga myndigheterna i en medlemsstat, med stöd av nämnda artikel 27.4, fattar ett beslut att tills vidare avbryta verkställigheten av ett överföringsbeslut, med motiveringen att det är praktiskt omöjligt att verkställa ett överföringsbeslut på grund av covid-19-pandemin.

Underskrifter